

7d.7

ROMÂNIA
JUDEȚUL COVASNA
CONSILIUL LOCAL AL ORAȘULUI COVASNA

Nr. înreg. 5817/04.12.2020
Ind. dos. I/1

REFERAT DE APROBARE

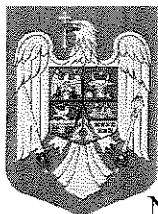
La proiectul de hotărâre cu privire la stabilirea poziției procesuale a Consiliului local al orașului Covasna în cauza 400/119/2020

Prin adresa nr. 5718/27.11.2020 Curtea de Apel Brașov a comunicat decizia civilă nr. 908/Ap/2020 pronunțată în 12 octombrie 2020 în dosarul nr. 1042/11/2018 - pentru acțiunea formulată de SC Valdek Impex SRL cu pârâta Unitatea Administrativ Teritorială Orașul Covasna, reprezentată prin Primar – prin care respinge ca neîntemeiate cererile de apel formulată de către apelanții UAT orașul Covasna, prin Primar și SC Valdek Impex SRL, împotriva sentinței civile nr. 291 pronunțate la data de 07.04.2020 de Tribunalul Covasna, pe care o păstrează, cu drept de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare.

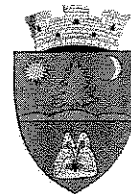
Având în vedere că prin HCL nr. 48/2020 cu privire la aprobarea achiziționării serviciilor de consultanță, asistență și reprezentare juridică în dosarul civil nr. 1042/119/2018 pentru exercitarea căii de atac a apelului sau recursului, după caz, în proces cu Valdek Impex SRL s-a aprobat achiziționarea serviciului de consultanță, asistență și reprezentare juridică în dosarul nr. 1042/119/2018,

se propune aprobarea declarării căii de atac a recursului împotriva Hotărârii Civile nr. 908/2020 din data de 12 octombrie 2020.

**PRIMAR,
GYERŐ JÓZSEF**

ROMÂNIA
JUDEȚUL COVASNA
CONSILIUL LOCAL AL ORAȘULUI COVASNA

Nr. înreg. 5818/04.12.2020.

Inițiat de către Primarul
orașului, Gyerő József

PROIECT DE HOTĂRÂRE NR. _____/2020
cu privire la stabilirea poziției procesuale a Consiliului local în cauza
1042/119/2018

Consiliul local al Orașului Covasna, întrunit în ședință extraordinară din data de _____ 2020 ședință legal constituită, fiind prezentă majoritatea consilierilor în funcție (____),

Analizând referatul de aprobare al primarului, raportul compartimentului de specialitate, avizul comisiei de specialitate juridice și pentru administrația publică locală, apărarea ordinii publice, respectare a drepturilor și libertăților cetățenilor, cele religioase și alte drepturi, precum și avizul de legalitate dat de secretarul general al orașului,

Ținând cont de adresa de comunicare a Curții de Apel Brașov a hotărârii civile nr. 908/2020 din data de 12 octombrie 2020

În conformitate cu prevederile:

- art. I alin. (2) lit. „b” din **OUG 26/2012** privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, republicată,

- art. 2009 din **Codul Civil**

- art. 84 din **Codul de Procedură Civilă**

În conformitate cu prevederile art. 129 alin. (2) lit. „b” și „d”, alin. (4) lit. „a”, alin. (7) lit. „m”, art. 139 alin. (3) lit. „a”, art. 154 alin. (6), art. 196 alin. (1) lit. „a” și art. 243 alin. (1) din **Ordonanța de Urgență nr. 57/2019-** privind Codul Administrativ, cu modificările și completările ulterioare

Cu votul „pentru” a _____ consilieri, „împotriva” _____ consilieri și „abțineri” _____ consilieri

HOTĂRĂȘTE

Art. unic. – Se aprobă declararea căii de atac a recursului împotriva deciziei civile nr. 908/Ap/2020 din data de 12 octombrie 2020, pronunțată în dosarul civil nr. 1042/119/2018 de către Curtea de Apel Brașov.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ,

Contrasemnează,
SECRETAR GENERAL
AL ORAȘULUI COVASNA,
VASILICA ENEA

ROMÂNIA
JUDEȚUL COVASNA
CONSILIUL LOCAL AL ORAȘULUI COVASNA

Nr. înreg. 5819/106.12. 2020
Ind. dos. I/1

RAPORT DE SPECIALITATE

La proiectul de hotărâre cu privire la stabilirea poziției procesuale a Consiliului local al orașului Covasna în cauza 400/119/2020

Prin adresa nr. 5718/27.11.2020 Curtea de Apel Brașov a comunicat decizia civilă nr. 908/Ap/2020 pronunțată în 12 octombrie 2020 în dosarul nr. 1042/11/2018 - pentru acțiunea formulată de SC Valdek Impex SRL cu pârâta Unitatea Administrativ Teritorială Orașul Covasna, reprezentată prin Primar – prin care respinge ca neîntemeiate cererile de apel formulată de către apelanții UAT orașul Covasna, prin Primar și SC Valdek Impex SRL, împotriva sentinței civile nr. 291 pronunțate la data de 07.04.2020 de Tribunalul Covasna, pe care o păstrează, cu drept de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare.

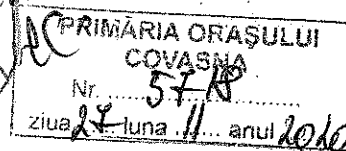
Având în vedere că prin HCL nr. 48/2020 cu privire la aprobarea achiziționării serviciilor de consultanță, asistență și reprezentare juridică în dosarul civil nr. 1042/119/2018 pentru exercitarea căii de atac a apelului sau recursului, după caz, în proces cu Valdek Impex SRL s-a aprobat achiziționarea serviciului de consultanță, asistență și reprezentare juridică în dosarul nr. 1042/119/2018,

se propune aprobarea declarării căii de atac a recursului împotriva Hotărârii Civile nr. 908/2020 din data de 12 octombrie 2020.

INSPECTOR,
RUSU ZSUZSANNA

Rusu

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
Str. Poienelor nr. 7B
Brașov
SECTIA CIVILĂ

1 sed. executivă

Destinatar:
UAT ORAȘUL COVASNA
COVASNA, PILISKE, nr. 1, județul
COVASNA

DOSARUL NR. 1042/119/2018
Materia: Civil
Stadiul procesual al dosarului: Apel
Obiectul dosarului: pretenții
Complet: c1 ap3 ncpc civil

*se recunoaște la de executare
calificie
copie observ instanță
(comunicare)*

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

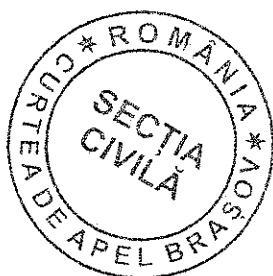
NR. 908/2020 DIN DATA DE 12 Octombrie 2020

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 908/2020, pronunțată la data de 12 Octombrie 2020,
de către CURTEA DE APEL BRAȘOV SECTIA CIVILĂ.

PARAFA ȘEFULUI INSTANȚEI
(ștampila)

Grefier,

M.C. 24.11.2020 10:26:09, nr. comunicare: 2 din 2

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECTIA CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. 908/Ap.
Ședința publică de la 12 Octombrie 2020

Completul compus din:
PREȘEDINTE Clara Elena Ciapă
Judecător Monica-Garofița Pandrea
Judecător Ionela Liță
Grefier Mihaela Cîrstoiu

Pentru astăzi a fost amânată pronunțarea asupra apelurilor formulate de reclamanta Valdek Impex SRL și de pârâta Unitatea Administrativ Teritorială Orașul Covasna împotriva sentinței civile nr. 291 din 7 aprilie 2020 pronunțată de Tribunalul Covasna în dosarul nr. 1042/119/2018.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data de 21 septembrie 2020 când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi.

Instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 396 (1) Cod procedură civilă a amânat pronunțarea pentru 30 septembrie 2020, 2 octombrie 2020, 5 octombrie 2020 și ulterior pentru astăzi, 12 octombrie 2020, când a decis următoarele:

C U R T E A,

Deliberând asupra cererii de apel de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. din 08.08.2018, pronunțată de Tribunalul Brașov, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta Valdek Impex SRL, în contradictoriu cu pârâta Unitatea Administrativ Teritorială Orașul Covasna, reprezentată prin Primarul Orașului Covasna și în consecință, a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 482.917 lei cu titlu de prejudiciu la care se adaugă dobânda legală prevăzută de art. 3 alin. 2 din OG 13/2011 ce începe să curgă de la data de 21.04.2016 și până la achitarea integrală a sumei datorate.

A obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 1156,2 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, **prima instanță a reținut următoarele:**

Între reclamanta SC Valdek Impex SRL în calitate de contractor și pârâta Unitatea Administrativ Teritorială Orașul Covasna, în calitate de autoritate contractantă s-a încheiat contractul de execuție lucrări pentru „Reabilitarea Infrastructurii în Stațiunea Balneoclimaterică Covasna” (în baza OUG 34/2006 - f.50 vol.I)

Conform art. 8.1 din contract, reclamanta avea „obligația de a proiecta, în limitele prevăzute de contract, de a executa și finaliza a lucrările precum și de a remedia viciile ascunse, cu atenția și promptitudinea cuvenite, în concordanță cu obligațiile asumate prin contract.

(3) Contractorul are obligația de a notifica prompt achizitorul despre toate erorile, omisiunile, viciile sau altele asemenea descoperite de el în proiect sau în caietul de sarcini pe durata îndeplinirii contractului,

Art. 8.3.1 (I) Contractorul este pe deplin responsabil pentru conformitatea, stabilitatea și siguranța tuturor operațiunilor executate pe șantier precum și pentru procedeele de execuție utilizate, cu respectarea prevederilor și a reglementarilor legii privind calitatea în construcții.

(3) Contractorul nu va fi răspunzător pentru proiectul și caietele de sarcini care nu au fost întocmite de el. Dacă, totuși, contractul prevede explicit ca o parte a lucrărilor permanente să fie proiectate de către contractor, acesta va fi pe deplin responsabil pentru acea parte a lucrărilor

Art. 8.4 - (I) Contractorul are obligația de a respecta și executa dispozițiile achizitorului în orice problemă, menționată sau nu în contract, referitoare la lucrare. În cazul în care contractorul

consideră că dispozițiile achizitorului sunt nejustificate sau inoportune, acesta are dreptul de a ridica obiecții în scris, fără ca obiecțiile respective să îl absolve de obligația de a executa dispozițiile primite, cu excepția cazului în care acestea contravin prevederilor legale.

11.17.1 Părțile contractante au dreptul, pe durata îndeplinirii contractului, de a conveni modificarea clauzelor contractului, prin act adițional, numai în cazul apariției unor circumstanțe care lezează interesele comerciale legitime ale acestora și care nu au putut fi prevăzute la data încheierii contractului.

S-au încheiat ulterior și acte adiționale la contractul inițial: actul adițional nr. 1/17.12.2014, actul adițional nr. 2/30.10.2015 și actul adițional nr. 3/16.11.2015 (f.66,67,69 vol.I). Prin acest din urmă act adițional s-a prelungit termenul de execuție stipulat la art. 1.3.1 și modificat prin actul adițional nr.2 din 30.10.2015 (17.11.2015) „în condițiile în care prin memoriul justificativ nr. 93 din 16.11.2015, diriginții de șantier și proiectantul lucrării au propus prelungirea termenului de execuție inițial contractat.”

Din memoriul justificativ 93/16.11.2015 privind cauzele obiective care au dus la întârzierea executării lucrării „Reabilitarea infrastructurii în stațiunea balneoclimaterică Căvasna” reiese că proiectul tehnic de execuție nr. 507 bis/2009 a rezultat în urma prelucrării și reactualizării unui proiect mai vechi din anul 2008. Cu ocazia lansării proiectului de investiție, din cauza încetării activității proiectantului inițial, acesta a fost preluat de firma de proiectare SC EXPERT BAU SRL, care în urma analizării și însușirii proiectului tehnic a întocmit un Raport de Început prin care a arătat neconcordanțele dintre partea scrisă, desenată și realitatea din teren și a propus reproiectarea, lucru care nu a fost admis dat fiind timpul scurt în care trebuia executată lucrarea.

S-a mai arătat că „în timpul executării lucrărilor la străzile Arany Janos și Brazilor s-a constatat că natura terenului de fundare diferă foarte mult față de cea luată în calcul la proiectare, motiv pentru care beneficiarul și executantul au sesizat proiectantul. În urma acestei sesizări proiectantul împreună cu dirigințele de șantier s-au deplasat la fața locului și au constatat că pe o porțiune de aproximativ 50 ml de la racordul cu str. Brazilor stratul de fundație este din argila și există și un izvor de apă, ceea ce duce la înmuierea ei. În zona parcerii de la terminarea străzii Brazilor s-a constatat că sub stratul de iarbă se afla doar argila în grosime mai mare de 1 m.

Luând cunoștința de starea de fapt s-a luat decizia emiterii unei dispoziții de șantier care în principiu trebuie să cuprindă următoarele:

- excavarea stratului de argila
- captarea și evacuarea apei provenita din izvor
- montarea de geotextil cu rol anticontaminator
- un nou sistem rutier îngroșat, care urmează să fie stabilit de proiectant prin calcul, funcție de acesta stabilindu-se și adâncimea săpăturii.

Având în vedere cele de mai sus s-a concluzionat că se impune în mod justificat prelungirea termenului de execuție până în data de 28.12.2015, dată la care lucrările trebuie să fie finalizate iar documentele de decontare să fie predate pentru verificare și certificare de către toți factorii competenți.(f.70,71 vol.I)

Actul a fost semnat de proiectant și diriginții de șantier.

S-au emis două dispoziții de șantier:

- dispoziția nr. D13/30.10.2015, înregistrată la primăria orașului Căvasna cu nr. 5011/30.10.2015 prin care s-a dispus decaparea îmbrăcăminteii asfaltice pe mai multe străzi, suplimentarea lucrărilor de decapare a îmbrăcăminteii asfaltice și desfacere a pavajelor pe anumite sectoare ale unor străzi (f.2 vol.II). Această dispoziție de șantier a fost înregistrată la societatea reclamantă la data de 12.11.2015, făcându-se mențiunea olografă în sensul că „dispoziția de șantier este valabilă de la data de 12.11.2015 prin semnarea ei de toți factorii responsabili. Lipsesc listele de cantități pentru executarea acestor lucrări...”

- dispoziția nr. 22/30.10.2015, înregistrată la primăria orașului Căvasna cu nr. 5008/30.10.2015 prin care s-a dispus „completarea dispoziției de șantier nr. 4 cu planșe cuprinzând detalii de execuție cu privire la bransamente de apă și canalizare. Conform legislației în vigoare trebuie efectuată proba de presiune, spălarea și dezinfectarea rețelei de apă și proba de etanșeitate la rețeaua de canalizare. Aceste probe au fost incluse în partea scrisă a proiectului

tehnic însă lipsesc din partea economică. Ca urmare aceste lucrări se vor include în nota de lucrări suplimentare.”(f.29 vol.II)

Ambele dispoziții au fost semnate de reprezentantul legal al părții pârâte, de dirigintele de șantier, de proiectant (Expert Bau SRL) și de inginer (Solymossy Z. Zoltan).

Reclamanta a executat lucrările menționate în cele două dispoziții de șantier, fapt ce reiese din expertiza tehnică judiciară întocmită în cauză.

După executarea lucrărilor dispuse prin dispozițiile de șantier, reclamanta a emis către partea pârâtă situația de plată nr. 6 (aferentă facturii nr. 501265/31.03.2016 f.80-82,92 vol.I) și situația de plată nr. 7 (afereantă facturii nr. 501266/31.03.2016- f. 283-285 vol.I). De asemenea a întocmit centralizatoarele situațiilor de plată 6 și 7(f.93 și urm vol.I).

Plata a fost refuzată de partea pârâtă întrucât lucrările a căror plată se solicită exced obiectului contractului de execuție lucrări nr. 5128/17.12.2014.

Din procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 2641/30.05.2016 reiese că „executantul și-a îndeplinit obligațiile în conformitate cu prevederile contractului. Totodată s-a constatat respectarea AC, PT+DDE și reglementările tehnice în vigoare”(f.61,62) Așadar, partea pârâtă a recepționat doar lucrările executate potrivit contractului, autorizației de construire și proiectului.

Reclamanta SC Valdek Impex SRL a formulat o acțiune civilă împotriva pârâtului Orașul Covasna prin Primar, ce a format obiectul dosarului nr. 839/119/2016 al Tribunalului Covasna și a solicitat ca în temeiul contractului ce a fost încheiat între părți obligarea acestuia la plata sumei de 949.450,67 lei aferentă situației de plată nr. 6 (factura nr. 501265/31.03.2016), sumei de 16.385,11 lei aferentă situației de plată nr. 7 (factura nr. 501266/31.03.2016), la plata penalităților în cuantum de 0,1% din plata neefectuată, pentru fiecare zi de întârziere, începând cu data scadenței până la data efectivă a plății.(f. 31,38 vol.I)

Deși prin sentința civilă nr. 114/15 februarie 2018 a Tribunalului Covasna acțiunea a fost admisă, în recurs Curtea de Apel Brașov a dispus prin decizia civilă nr. 1072/21 mai 2018 admiterea recursului și respingerea acțiunii.

Curtea a constatat că instanța de fond a fost sesizată cu o acțiune în pretenții având temei de drept răspunderea contractuală. S-au reținut prevederile contractuale legate de ajustarea prețului contractului, modalități de plată, condiții generale de contractare, obligații și responsabilități ale contractorului și s-a mai arătat că părțile au convenit ca între ele comunicarea să fie exclusiv în formă scrisă, iar modificarea clauzelor contractuale prin act adițional să se facă în cazul apariției unor circumstanțe care lezează interesele comerciale legitime ale acestora și care nu au putut fi prevăzute la data încheierii contractului,

S-a constatat astfel că „între părți nu a intervenit un act adițional cu privire la lucrările suplimentare, iar acestea nu erau prevăzute în oferta tehnică și financiară care a stat la baza încheierii contractului de achiziție publică de lucrări... Intimata a arătat că dispozițiile de șantier privind lucrările suplimentare au natura unui act modificator al contractului, invocând principiul consensualismului. Apărarea este nefondată... Curtea reține că prin dispoziție de șantier se pot propune numai modificări locale ale soluțiilor tehnice din documentația tehnică. Principiul consensualismului, reglementat de art. 1178 Cod civil, invocat în apărare de intimată, nu se aplică în speță ... În speță nu este îndeplinită situația premisă cerută de lege, privind existența circumstanțelor imprevizibile care fac necesară achiziționarea unor lucrări suplimentare.”

În ceea ce privește răspunderea pârâtei în temeiul răspunderii civile delictuale, prima instanță a reținut prevederile art. 1349, art. 1357, art. 1381, art. 1385 alin. (1) și (3) cod civil.

A fost enunțat art. 1357 cod civil, reținându-se c revede că, pentru atragerea răspunderii civile delictuale, e necesară îndeplinirea următoarelor condiții: existența unei fapte ilicite prin care se aduce atingere unui drept subiectiv, existența unui prejudiciu, raportul de cauzalitate între faptă și prejudiciu și culpa celui care săvârșește fapta ilicită.

A mai fost reținut art. 1349 C.civ., reținându-se că răspunderea delictuală o reprezintă acea formă a răspunderii civile care decurge din săvârșirea unei fapte ilicite extracontractuale, constând în obligația celui care a săvârșit-o de a repara prejudiciul cauzat victimei.

Pentru a determina dacă a existat o faptă ilicită civilă, prima instanță a avut în vedere următoarele:

Potrivit memoriului justificativ 93/16.11.2015 citat anterior, având în vedere neconcordanțele dintre partea scrisă, desenată a proiectului în curs de executare și realitatea din teren s-a propus reproiectarea, dar acest lucru nu a fost admis de beneficiar care a motivat neparcurgerea acestei etape „dat fiind timpul scurt în care trebuia executată lucrarea”. De asemenea din același înscris rezultă că partea pârâtă, luând cunoștință de starea de fapt, a luat decizia emiterii dispozițiilor de șantier privind lucrările suplimentare. Cu alte cuvinte s-a dovedit, contrar celor afirmate de partea pârâtă, că aceasta nu avea intenția de a demara o procedură de achiziție publică a unor lucrări suplimentare.

Și în dosarul nr. nr. 839/119/2016 al Tribunalului Covasna pârâtul Orașul Covasna - „autoritatea contractantă a susținut că trebuia să urmeze procedura de achiziție publică „negociere cu o singură sursă fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare”, iar intimata a realizat lucrările suplimentare înainte de a demara această procedură” dar cu toate acestea Curtea de Apel a reținut că „în speță nu este îndeplinită situația premisă cerută de lege, privind existența circumstanțelor imprevizibile care fac necesară achiziționarea unor lucrări suplimentare.”

S-a apreciat că partea pârâtă a cunoscut așadar sau trebuia să cunoască faptul că era necesar să se reproiecteze lucrarea astfel încât proiectul să corespundă realității din teren, că nu putea demara o procedură de achiziție publică a lucrărilor suplimentare față de contractul încheiat cu reclamanta deoarece nu era îndeplinită cerința impusă prin pct. 3 din cap II al Ordinului comun nr -543/2366/1446/1489/1441/879 din 4 iunie 2013 la care se face referire și prin Decizia Curții de Apel Brașov dar a ales să procedeze contrar prevederilor legale anterior menționate și să schimbe soluția tehnică prin două dispoziții de șantier.

Instanța de fond a redat dispoz. art. 33 din OUG 34/2006 și ale art. 35 din același act normativ, reținându-se prevederile art. 94 din HG 925/2006.

Așa după cum arată și reclamanta, necesitatea execuției lucrărilor suplimentare a fost afirmată de partea pârâtă prin cele două dispoziții de șantier pe care le-a semnat alături de proiectant și diriginte de șantier și este consecința erorilor de proiectare respectiv a omisiunii de includere în partea economică a proiectului a anumitor detalii de execuție și deci a pregătirii necorespunzătoare a documentației de atribuire.

Cu toate acestea, dispozițiile de șantier nr. D13/30.10.2015 și nr. 22/30.10.2015 reprezentau acte prin care se propuneau numai modificări locale ale soluțiilor tehnice din documentația tehnică - astfel cum a stabilit Curtea de Apel Brașov, iar reclamanta avea obligația, potrivit art. 8.4 din contractul încheiat între părți de a respecta și executa dispozițiile achizitorului în orice problemă, menționată sau nu în contract, referitoare la lucrare. Însă, potrivit aceluiași articol în cazul în care reclamanta considera ca dispozițiile achizitorului sunt nejustificate sau inoportune, acesta avea „dreptul de a ridica obiecții în scris, fără ca obiecțiile respective să îl absolve de obligația de a executa dispozițiile primite, cu excepția cazului în care acestea contravin prevederilor legale”.

S-a dovedit că dispozițiile de șantier contraveneau prevederilor OG 34/2006 și HG nr. 925/2006, că nu a fost îndeplinită situația premisă cerută de lege, privind existența circumstanțelor imprevizibile care fac necesară achiziționarea unor lucrări suplimentare - astfel cum a reținut și Curtea de apel Brașov dar și că lipsea la data emiterii dispozițiilor de șantier un proiect pentru lucrările suplimentare, o documentație adecvată pentru executarea acestora (cantități de lucrări....), astfel cum de altfel a remarcat și executantul, fapt dovedit prin nota olografă pe dispoziția de șantier nr. D13/30.10.2015.

În conformitate cu prevederile art. 8.4 din contract dar și în baza OUG 34/2006, reclamanta avea dreptul de a ridica obiecții în scris și de a refuza să execute dispozițiile achizitorului deoarece acestea contraveneau prevederilor legale și nu era vorba de lucrări contractate.

Chiar dacă în contract nu s-ar fi prevăzut art. 8.4, prima instanță a constatat totuși că Legea 10/1995 privind calitatea în construcții stabilește obligații în sarcina investitorilor, proiectanților, executanților, specialiștilor verificali de proiecte, ale responsabililor tehnici cu execuția lucrărilor de construcții. S-au reținut în acest sens dispozițiile art. 22 lit. a-e, care a fost enunțat, făcându-se referire la obligațiile principale ale Orașului Covasna în calitate de investitor și,

respectiv, art. 25 din același act normativ, care reglementa obligațiile principale ale reclamantei în calitate de executant al lucrărilor de construcții .

Prima instanță a reținut că ambele părți au încălcat obligațiile legale ce le reveneau, astfel cum au fost enumerate anterior. S-au executat astfel de către reclamantă lucrări suplimentare fără un cadrul contractual, în lipsa unui proiect, a unor cantități de lucrări determinate la data emiterii dispoziției de șantier care să corespundă cerințelor, fără a se respecta proiectul existent și detaliile de execuție, fără a se formula obiecții față de cele două dispoziții de șantier ce modificau nelegal un proiect.

Există deci fapte ilicite civile constând în încălcarea de către ambele părți a normelor citate anterior.

Potrivit art. 1352 din Codul civil: „Fapta victimei înseși și fapta tertului înlătură răspunderea chiar dacă nu au caracteristicile forței majore, ci doar pe cele ale cazului fortuit, însă numai în cazurile în care, potrivit legii sau convenției părților, cazul fortuit este exonerator de răspundere.”

S-a apreciat că, în speță nu este înlăturată răspunderea părții pârâte deoarece această cauză exoneratoare de răspundere operează doar în ipoteza în care fapta reclamantei ar avea caracteristicile cazului fortuit, ceea ce nu s-a dovedit. Fapta reclamantei de a executa lucrări de construire în afara prevederilor legale este ilicită dar nu este săvârșită în exclusivitate din culpa sa; pârâta a ordonat lucrările prin două dispoziții de șantier cu nerespectarea aceluiași prevederi legale. Obligația de respectare a OG 34/2006 și actelor conexe dar și ale Legii nr. 10/1999 revine în egală măsură ambelor părți.

Reclamanta a mai invocat că s-a bazat pe prezumția de legalitate a actelor întocmite de autoritatea contractantă, și pe faptul că stabilirea circumstanțelor legale în care se realizează achiziția publică de lucrări sunt în responsabilitatea autorității contractante, dar în realitate, fiind vorba despre o achiziție publică de lucrări ce se derulează între doi parteneri contractuali, ambii trebuie să cunoască legislația în domeniu, ambii trebuie să se conformeze acesteia și reclamanta avea obligația de a formula obiecții dacă a constatat că un act este nelegal.

Vinovăția ambelor părți în săvârșirea acestor fapte ilicite constă în intenția de a încălca prevederile legale. Culpă acestora este egală deoarece obligațiile legale pe care nu le-au respectat sunt în legătură cu modalitatea și condițiile în care se execută o lucrare de construcție.

Astfel, dacă Orașul Covasna avea obligația demarării unei proceduri de achiziție conforme cu OG 34/2006 și punerea în execuție a unui proiect realizat conform normelor în vigoare, reclamanta avea obligația corelativă de a respecta proiectul și detaliile de execuție în varianta cadrului contractual, de a sesiza pârâta asupra neconformităților și neconcordanțelor constatate în proiecte, în vederea soluționării.

Faptele ilicite săvârșite de ambele părți au determinat apariția în patrimoniul reclamantei a unui prejudiciu.

Prejudiciul suferit de reclamantă reprezintă în situația de față contravaloarea lucrărilor executate de reclamantă. Prin raportul de expertiză întocmit în cauză s-a constatat că potrivit centralizatorului valoric al lucrărilor executate, semnat de dirigintele de șantier, au fost realizate lucrări în valoare totală de 14.106.099,74 lei fără TVA, dintre care decontate 13.301.236,59 lei și nedecontate lucrări în valoare de 804.863,15 lei fără TVA. (f.107, f. 21 vol.I anexă) Acest centralizator este anexă la procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor. Expertul a arătat că lucrările care au făcut obiectul celor două dispoziții de șantier au fost executate cu certitudine, beneficiarul nu a contestat execuția acestor lucrări, execuția celorlalte lucrări contracarate nu se putea realiza fără execuția acestor lucrări. Din perspectiva executantului, a reclamantei, valoarea acestor lucrări este de 965.835,78 lei cu TVA inclus, la data de 30.05.2016 (la data recepției la terminarea lucrărilor - f.109)

Reclamanta a pretins în speță suma de 965.834 lei (804.862 lei + TVA).

S-au avut în vedere dispoz. art. 1381 alin. (1) din noul Cod civil , prima instanță reținând că este îndeplinită condiția ca prejudiciul să existe întrucât urmare a faptelor ilicite ale pârâtei menționate mai sus, reclamanta a fost lipsită de contravaloarea lucrărilor executate și de lipsa de folosință a banilor pe care aveam dreptul să îi încaseze de la pârâtă în urma execuției și recepției lucrării de către aceasta.

În prezenta cauză, este îndeplinită condiția existenței raportului de cauzalitate între faptele ilicite ale ambelor părți și prejudiciu. S-a reținut incidența art. 1371 C.civ.

Prejudiciul cuprinde în speță pierderea efectiv suferită de reclamantă datorită culpei pârâtei cât și beneficiul de care aceasta este lipsită. Cum fiecare dintre părți a avut cuplă egală în producerea faptei păgubitoare ilicite, din totalul prejudiciului suferit de reclamantă pârâta este răspunzătoare doar de jumătate, adică de 482.917 lei.

Înstanța a admis așadar în parte cererea introductivă, doar în temeiul răspunderii civile delictuale, potrivit dispozitivului de mai jos.

B. Deoarece dispozițiile de șantier nu au natura juridică a unor contracte ci reprezentau acte prin care se propuneau numai modificări locale ale soluțiilor tehnice din documentația tehnică - astfel cum a stabilit Curtea de Apel Brașov, reiese că în speță lipsește acordul de voință dintre părți pentru nașterea unui raport juridic contractual în vederea executării lucrărilor neprevăzute în contractul inițial.

Deși în subsidiar reclamanta a invocat art. 1638 cod civil (restituirea prestației pentru cauză ilicită) în temeiul principiului efectelor nulității manifestării de voință a părților pentru cauză ilicită, prima instanță a reținut că manifestarea de voință a fiecărei părți nu s-a concretizat într-o convenție încheiată în afara cadrului OUG 34/2006 pentru a se aplica principiile invocate. Manifestarea de voință a pârâtei s-a concretizat în emiterea unor propuneri de soluții tehnice – faptă ilicită conform celor detaliate anterior ce atrage răspunderea delictuală a acesteia iar manifestarea de voință a reclamantei s-a concretizat în punerea în aplicare a acelor soluții tehnice cu încălcarea OUG 34/2006 și Legea 10/1999 dar și a art. 8.4 teza finală din contractul încheiat, știind că dispozițiile de șantier sunt nelegale.

Stabilind că răspunderea părților este delictuală, nu își găsește aplicarea în speță temeiul îmbogățirii fără justă cauză și nici temeiul principiului efectelor nulității privind restabilirii situației anterioare constatării cauzei ilicite a manifestării de voință ce stă la baza lucrărilor executate de reclamantă invocate în subsidiar, și nu este necesar a se mai pronunța asupra admisibilității acțiunii pe acest temei legal, astfel cum s-a invocat prin întâmpinare.

C. În privința cererii reclamantei având ca obiect obligarea pârâtei la plata dobânzii legale, prima instanță a avut în vedere dispoz. art. 1381 și ale art. 1.385 alin.1 și art. 1531 alin. 1 și 2 din același cod, conform cărora prejudiciul cuprinde în speță pierderea efectiv suferită de reclamantă datorită culpei pârâtei (482.917 lei) cât și beneficiul de care aceasta este lipsită.

Reținând așadar prevederile art. 1381 alin. 2, coroborate cu ale art. 1535 alin.1 cod civil, prima instanță a constatat că în cazul răspunderii civile delictuale, dobânda curge de drept de la data producerii faptei ilicite, acesta fiind momentul executării lucrărilor de investiție de către reclamantă. Însă, aceasta prin acțiunea a solicitat ca dobânda să se plătească de la un moment ulterior și anume de la data de 21.04.2016 – data refuzului achitării de către pârâtă a lucrărilor executate.

Cum, în speță, dobânda solicitată de reclamantă este una penalizatoare, se aplică prevederile art. 10 și art. 3 alin. 2 din OG 13/2011.

D. Reclamanta a dovedit următoarele cheltuieli de judecată: 9.860 lei onorariu expert, 13,263,35 lei taxă judiciară de timbru (f.17, 75,91,101,118), în total 23123 lei, sens în care s-au reținut prevederile art. 453 cod procedură civilă,

Împotriva acestei sentințe, ambele părți au declarat apel, în termen legal.

1. Astfel, prin apelul declarat de către reclamanta SC Valdek Impex SRL, aceasta a solicitat schimbarea sentinței în sensul admiterii în tot a cererii de chemare în judecată.

În motivarea cererii de apel, apelanta reclamantă a învederat, în esență, că soluția pronunțată de prima instanță încalcă prevederile art. 1638 Cod civil și puterea de lucru judecat a deciziei civile nr. 1072/21.05.2018 pronunțate de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 839/119/2016.

Astfel, prin decizia civilă nr. 1072/21.05.2018 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 839/119/2016, s-a constatat cu putere de lucru judecat faptul că lucrările suplimentare ce au făcut obiectul dosarului nr. 839/119/2016 (și care fac și obiectul prezentului dosar) nu erau prevăzute în oferta tehnică și financiară a aferente contractului de achiziție publică nr. 5128/17.12.2014, lipsindu-le astfel forma scrisă (condiție ad validitatem conform OUG nr.

34/2006) și pentru a căror achiziție nu s-a derulat o procedură de atribuire conform OUG nr. 34/2006.

Așadar, lucrările suplimentare executate au fost primite de pârâtă în temeiul unei cauze ilicite (nerespectarea prevederilor OUG nr. 34/2006 privind forma scrisă și privind derularea unei proceduri de achiziție publică), fiind supuse restituirii conform art. 1638 Cod civil.

În consecință, prima instanță trebuia să dispună admiterea integrală a acțiunii, reținând incidența prevederilor art. 1638 Cod civil. Cum restituirea nu se poate face în natură, ci prin echivalent, sunt aplicabile prevederile art. 1640 Cod civil.

A precizat că deși lucrările suplimentare ce fac obiectul prezentei cauze (în valoare de 804.862 lei + TVA) au fost refuzate la plată, lucrările pe care le-a executat au fost acceptate și recepționate de pârâtă, întocmindu-se în acest sens procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor din 30.05.2016 transmis de pârâtă (Anexa 1) ce are atașat centralizatorul valoric al lucrărilor executate în valoare totală de 14.106.099,74 lei fără TVA, dintre care nedecontate apar lucrări în valoare de 804.863,15 lei fără TVA, respectiv suma ce face obiectul prezentei cauze.

Apelanta a apreciat în continuare că soluția pronunțată de prima instanță este greșită și prin prisma prevederilor legale din materia răspunderii civile delictuale. Astfel, obligarea pârâtei la plata unui procent de 50% din contravaloarea lucrărilor este fundamental greșită, având la bază o serie de erori de judecată.

Sub un prim aspect, a menționat apelanta că pârâtă nu a recepționat doar lucrările executate potrivit contractului, ci și lucrările suplimentare ce fac obiectul prezentei cauze, conform procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor din 30.05.2016, care are atașat centralizatorul valoric al lucrărilor executate.

A arătat că prima instanță a încălcat puterea de lucru judecat a deciziei civile nr. 1072/21.05.2018 pronunțate de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 839/119/2016, aplicând clauzele contractuale din contractul nr. 5128/17.12.2014 cu privire la execuția lucrărilor ce fac obiectul prezentei cauzei, deși aceste lucrări nu fac obiectul contractului nr. 5128/17.12.2014. Prin urmare, în mod greșit, s-a reținut o culpă în sarcina sa.

Totodată, apelanta a specificat faptul că prima instanță a aplicat greșit prevederile art. 1371 Cod civil, dat fiind că prejudiciul s-a produs numai în patrimoniul său, nu și în cel al pârâtei, neexistând astfel „partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o”, conform textului de lege menționat.

Ceea ce s-a ignorat este faptul că prejudiciul pe care îl suportă nu este numai o pierdere pentru apelantă, ci și un câștig pentru partea adversă, care conduce la o îmbogățire fără justă cauză, neținându-se sama, astfel de dispoz. art.1358 – 1359 C.civ.

A precizat că folosind un raționament de reducere la absurd, chiar dacă s-ar alinia la raționamentul (defectuos, pentru motivele arătate mai sus) primei instanțe, cel mult trebuia să fie sancționată (pentru pretinsa faptă ilicită / culpă) la nivelul profitului (5%) aplicat lucrărilor respective, nicidecum la nivelul diferenței de 95% care reprezintă efectiv costuri pentru subscrisa (materiale, manoperă, transport și utilaje - a se vedea formularele F3).

Apelanta a menționat că fapta ilicită și/sau culpa reținută de prima instanță în sarcina sa nu există, fiind imputabilă exclusiv pârâtei. Astfel, dispozițiile de șantier semnate de părțile implicate (proiectant, beneficiar, diriginte de șantier, verificador de proiect, RTE și executant) au la bază neconformitățile și neconcordanțele pe care le-a constatat cu ocazia execuției lucrărilor. De aceea, este greșită constatarea primei instanțe că nu și-ar fi îndeplinit obligația de a sesiza asupra acestora. Executantul a semnalat aceste neconcordanțe prin mai multe adrese (Anexa 3). În conformitate cu articolul 79 din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, executantul are obligația de a sesiza investitorul referitor la neconcordanțele constatate prin proiect. Și-a îndeplinit această obligație.

A arătat în continuare, exemplificând, faptul că toate modificările se încadrează la modificările stipulate de alin (2) art. 67 din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 respectiv modificări care nu necesită emiterea unei noi autorizații de construire. Toate modificările au fost acceptate și semnate de beneficiar și reprezentantul beneficiarului (dirigintele de șantier), astfel existând acordul scris al beneficiarului, așa cum este stipulat în același articol.

Totodată, prejudiciul solicitat a fi reparat prin prezenta cauză a fost cauzat de nerespectarea

prevederilor legale aplicabile de către pârâtă, nerespectare care constituie fapta ilicită săvârșită de pârâtă, astfel cum vom arăta în cele ce urmează.

Astfel, necesitatea execuției lucrărilor suplimentare este consecința pregătirii necorespunzătoare a documentației de atribuire.

A precizat că planificarea defectuoasă a serviciilor/lucrărilor și/sau erorile de proiectare, precum și pregătirea neadecvată a modului de atribuire a contractului de achiziție publică de către autoritatea contractantă, nu îi poate fi imputată executantului și în niciun caz nu poate avea ca efect neplata unor lucrări efectuate și recepționate, în caz contrar ar fi încălcat principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* și îmbogățirea fără justă cauză a beneficiarului, deoarece acesta obține o lucrare, cu privire la care nu ar mai fi ținut să plătească contravaloarea acesteia, din motive ce țin de culpa acestuia.

Apelanta a apreciat că prin decizia civilă nr. 1072/21.05.2018 s-a stabilit cu putere de lucru judecat că documentația de atribuire a fost întocmită în mod necorespunzător (rezultă și din memoriile justificate aferente dispozițiilor de șantier), acest fapt conducând ulterior la necesitatea achiziționării unor lucrări suplimentare, astfel cum a dispus prin dispozițiile de șantier din speță.

Or, responsabilitatea întocmirii documentației de atribuire aparține autorității contractante, fapta ilicită constând în nerespectarea prevederilor privind achizițiile publice cu privire la întocmirea documentației de atribuire.

Astfel, prin decizia civilă nr. 1072/21.05.2018, s-a recunoscut fapta ilicită a pârâtei, cât și culpa exclusivă a acesteia, însă prima instanță a nesocotit puterea de lucru judecat a deciziei civile menționate anterior.

Confruntată cu necesitatea execuției unor lucrări suplimentare care excedau obiectul contractului de achiziție publică încheiat, pârâta avea obligația de a derula o nouă procedură de atribuire. Derularea procedurilor de atribuire prevăzute de legislația privind achizițiile publice intră în responsabilitatea exclusivă a autorității contractante.

Totodată, pârâta nu a respectat prevederile art. 94 din HG nr. 925/2006.

A mai menționat apelanta că independent de criticile menționate, refuzul de plată în condițiile în care pârâta a ordonat execuția lucrărilor și a recepționat lucrarea, reprezintă o faptă ilicită.

A menționat că dacă s-ar trece dincolo de cele menționate, părțile nu au avut o culpă identică. În continuare, apelanta a făcut referire la formele vinovăției, apreciind că păgubitul trebuia să facă dovada culpei, aceasta reprezentând o atitudine psihică.

Mai mult, în sarcina sa nu poate fi reținută o culpă în proporție de 50%, culpa sa fiind una ușoară sau foarte ușoară.

În continuare, a apreciat apelanta că în ultimă instanță, acțiunea trebuia admisă integral reținându-se îmbogățirea fără justă cauză realizată de pârâtă, chiar și în ipoteza în care 50% s-ar fi restituit în temeiul răspunderii civile delictuale, restul de 50% trebuiau restituiți în temeiul îmbogățirii fără justă cauză, neexistând nicio rațiune pentru care răspunderea civilă delictuală să permită o îmbogățire a vreuneia dintre părți (rațiunea acesteia este exclusiv repararea integrală a prejudiciului, nicidecum îmbogățirea vreuneia dintre părți).

Apelanta a învederat că soluția instanței cu privire la capătul 2 de cerere (dobândă legală penalizatoare între profesioniști) este greșită, impunându-se respectarea art. 3 al. 2 ind 1 din OG 13/2011, având calitatea de profesionist, conform art. 3, astfel încât se impunea obligarea pârâtei la plata dobânzii legale penalizatoare aferentă debitului principal de la capătul I de cerere, pentru fiecare zi de întârziere, începând cu data refuzului achitării lucrărilor executate (21.04.2016) și până la data efectivă a plății.

În final, apelanta a criticat soluția pronunțată de prima instanță cu privire la cheltuielile de judecată, apreciind că în situația admiterii integrale a cererii, se impune obligarea părții adverse la plata integrală a cheltuielilor de judecată.

A precizat că soluția pronunțată de prima instanță este greșită chiar și prin prisma soluției de admitere a acțiunii în proporție de 50%. Prima instanță a obligat pârâta la plata unei sume de doar 1156,2 lei (aproximativ 5%), deși acțiunea a fost admisă în proporție de 50%, fiind încălcate flagrant prevederile art. 453 CPC. De asemenea, sunt încălcate și normele de drept

materiale privind răspunderea civilă (proportionalitatea în raport cu culpa părții), fiind cunoscut faptul că instituția cheltuielilor de judecată din procedura civilă este o expresie a răspunderii civile din dreptul civil comun.

Aplicând proporția de 50% și la cheltuielile de judecată, rezultă suma de 11562 lei, or instanța a menționat în dispozitiv aceleași cifre, însă cu o zecimală în minus, adică 1156,2 lei.

În drept, au fost invocate dispoz. art. 466 și urm. C.p.civ.

2. Prin apelul declarat de apelantul pârât UAT Orașul Covasna, prin Primar (f.72-74), acesta a solicitat schimbarea în parte a sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, apelantul pârât a menționat, în esență, că în speță nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale, statuate în art. 1357 C.civ, dat fiind că nu a săvârșit nici o faptă ilicită cauzatoare de prejudiciu care să-i atragă răspunderea civilă delictuală.

A apreciat că este cu totul evident că pretinsa execuție a unor lucrări necontractate (nu cunoaștem volumul și specificația materialelor, volumul manoperei, etc) nu este fapta sa, ci în mod necontestat este fapta intimatei. Nu este mai puțin adevărat că execuția acestor lucrări a fost una nelegală (fapt remarcat în considerentele sentinței atacate -art.8.4 din OG 34/2006, lipsa unui cadru contractual, lipsa unui proiect, etc.) Deci, dacă există o faptă ilicită - ea a fost comisă în mod exclusiv și doar de către intimata și nu prin culpa comună a părților litigante. Nu poate răspunde pentru fapta altuia.

Neexistând o faptă cauzatoare de prejudiciu, desigur că lipsa faptei nu poate genera un prejudiciu.

Același lucru și privitor la legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu. Neexistând fapta, nu se pune problema unei legături de cauzalitate cu un pretins prejudiciu. Dacă există un efect patrimonial, acesta este rodul faptei ilicite a intimatei, care, nu poate invoca propria sa turpitudine împotriva noastră.

Instanța de fond face referire la faptul că a emis cele două dispoziții de șantier cu afirmativa încălcare a prevederilor OG 34/2006 și HG 926/2006, deoarece „nu a fost îndeplinită situația premisă cerută de lege privind existența circumstanțelor imprevizibile care fac necesară achiziționarea unor lucrări suplimentare dar și că lipsea la data emiterii dispozițiilor de șantier un proiect pentru lucrările suplimentare, o documentație adecvată pentru executarea acestora (cantități de lucrări” (p.14 a sentinței).

Aceste concluzii ale primei instanțe sunt rezultatul unei eronate interpretări a naturii juridice a instituției dispoziției de șantier, reglementată clar și explicit prin art. 67 alin. (2) din Normele Metodologice aprobate prin Ordinul 839/2009 li Ministrului dezvoltării regionale și locuinței, și reținute ca atare prin Dec. nr. 1072/2018 a Curții de Apel Brașov cu referire la dispozițiile de șantier nr. D13/2015 și nr. 22/29.10.2015 ca fiind „propuneri” pentru “modificări locale ale soluțiilor tehnice din documentația tehnică”.

Ca atare, legalitatea celor două dispoziții de șantier nu poate fi examinată prin prisma prevederilor OG 34/2006, din momentul în care ele au incidentă doar asupra soluțiilor tehnice, nicidecum în domeniul de reglementare al OG 34/2006 - achiziții publice - și al relațiilor contractuale dintre părți, iar, prin ele beneficiarul nu ordonă efectuarea unor lucrări către o terță persoană

A precizat că, înlt-o interpretare contrară, achiesând la cele reținute de prima instanță, ar însemna, că prin emiterea unor ordine în vederea executării de lucrări noi, urmată de executarea efectivă a acestora și realizarea construcțiilor, părțile ar fi replasate într-o relație contractuală de antrepriză de lucrări. Adică, s-ar readuce în discuție și ar fi contrazisă în mod inadmisibil exact acea chestiune de drept, pe care a tranșat-o, cu autoritatea lucrului judecat Curtea de Apel Brașov prin decizia 1072/2018, în sensul că între părți nu a intervenit un act modificator de contract/act adițional

Apelantul pârât a menționat că este evident că dispozițiile de șantier nu au natură juridică obligațională. Simplul fapt al emiterii lor - ca propunere pentru modificarea soluțiilor tehnice - nu poate fi calificată ca delict civil-fantă cauzatoare de prejudicii în patrimoniul intimatei, în accepțiunea art. 1349 C.civ., astfel cum s-a reținut prin hotărârea atacată.

De asemenea emiterea dispoziției de șantier nu este condiționată în nici un mod de

îndeplinirea unor situații premisă, la care face referire prima instanță, și nici de existența prealabilă a unui proiect pentru lucrările suplimentare.

Intimata nu avea nici o obligație să execute respectivele lucrări, cu atât mai puțin anterior parcurgerii procedurilor de achiziție publică reglementate prin OUG 34/2006. Or, dacă aceasta totuși și-a asumat realizarea unor lucrări necontractate, necuprinse în proiectul tehnic și în bugetul lucrării respectiv neautorizate, - chiar mai înainte ca unitatea administrativ-teritorială ca beneficiară să procedeze măcar la stabilirea listelor de cantități pentru executarea acestor lucrări, astfel cum rezultă din adresa nr. 4341/20.11.2015 a reclamantei și nota olografă din data de 12.11.2015, scrisă personal de către Halmagyi Eugen, administrator al SC. VALDEKIMPEX S.R.L. pe dispoziția de șantier nr. D13/2015, - a făcut-o pe răspunderea și riscul său, fără ca astfel să poată angaja răspunderea noastră delictuală civilă.

Altfel spus, demersul ei nu este o faptă a sa, care să fie ilicită și cauzatoare de prejudiciu în patrimoniul său.

Instanța de fond concluzionează: vinovăția ambelor părți în săvârșirea acestor fapte ilicite constă în intenția de a încălca prevederile legale”.

Răspunderea civilă delictuală este posibilă prin săvârșirea unei fapte ilicite (orice faptă a omului), iar nu prin intenția de a încălca. În timp ce orașul nu a săvârșit nicio faptă, intimata a săvârșit una - în încercarea sa materializată de a ne pretinde o plată nelegală.

A menționat că în lipsa unei atribuirii, etc. intimata, în mod nelegal, deci pe răspunderea și riscul său, execută lucrări necontractate, fără proiect, neautorizate etc.

În drept, cererea de apel nu a fost întemeiată în mod expres.

În apărare, ambele apelante au formulat **întâmpinare** la apelul declarat de partea adversă, prin care s-a solicitat respingerea acestuia, ca nefondat.

1. În esență, apelantul orașul Covasna, prin Primar (f.87-90), a reluat chestiuni susținute și prin declarația de apel, apreciind că emiterea celor două dispoziții de șantier nu poate fi calificată ca o faptă civilă delictuală cauzatoare de prejudicii, iar eventualul prejudiciu resimțit de apelanta reclamantă este consecința faptei proprii a reclamantei, iar nu delictuale a unității administrativ teritoriale.

A arătat că în situația în care apelanta reclamantă se abținea a realiza lucrări necontractate și pentru care beneficiarul nu dispunea în acel moment de o cuantificare cantitativ-valorică, atunci nu mai exista posibilitatea generării unui prejudiciu în patrimoniul său.

În ceea ce privește cauza ilicită, apelantul pârât a menționat că simpla invocare a nerespectării OUG 34/2006 nu poate fi considerată drept faptă ilicită ca izvor de obligații în patrimoniul său, conform art. 1638 C.civ.

Relativ la îmbogățirea fără justă cauză, a menționat că nu operează pe tărâmul reglementat de OUG 34/2006, HG 925/2006, legislație specială care derogă de la dreptul comun, aceste norme fiind încălcate de reclamanta însăși.

Cu referire la critica privind neaplicarea dobânzii legale penalizatoare între profesioniști, apelantul a menționat că nu este fondată având în vedere că orașul nu acționează ca autoritate contractantă, ci ca persoană juridică de drept public. A făcut referire la dispoz. art. 1645 al. 1 C.civ., apreciind că fructele civile constând în dobânzi sunt dobândite de posesorul de bună credință doar din data înregistrării cererii de chemare în judecată.

În drept, au fost invocate dispozițiile legale menționate în cuprinsul **întâmpinării**.

2. Prin **întâmpinarea** formulată de apelanta reclamantă SC Valdek Impex SRL (f.95-98), s-a menționat că apelul pârâtului este lipsit de obiect față de criticile aduse prin apelul propriu pct. 2 și 4, iar față de criticile de la pct.3, este neîntemeiat.

A precizat că fapta ilicită a orașului există, acesta recepționând și lucrările suplimentare care fac obiectul cauzei.

În continuare, apelanta a reluat în esență considerente expuse în cererea sa de apel, apreciind că orașul Covasna a solicitat executarea lucrărilor ce fac obiectul cauzei, fapt dovedit prin recepția lucrărilor, fiind absurd a se considera că recepția a fost făcută pentru niște lucrări care nu îi sunt necesare și care nu au fost solicitate în prealabil.

În drept, **întâmpinarea** nu a fost întemeiată în mod expres.

În apel, nu au fost propuse și nu au fost administrate probe noi.

Analizând sentința apelată în raport cu actele și lucrările dosarului și cu dispozițiile legale incidente, curtea reține următoarele:

Având în vedere faptul că, prin ambele declarații de apel, sunt invocate chestiuni care privesc corecta stabilire a îndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale, curtea le va analiza împreună, considerentele care vor fi expuse fiind comune, conducând la o dezlegare unitară a raportului juridic obligațional dedus judecății.

Astfel, pentru judicioasa soluționare a cererilor de apel de față, curtea apreciază că trebuie să se aibă în vedere, în primul rând, principiul general de drept civil *nemo censetur legem ignorare*, nimeni nu poate invoca necunoașterea legii sau cunoașterea sa greșită, astfel încât să poată obține exonerarea de răspundere care îi incumbă în baza acelor dispoziții legale pe care pretinde a nu le fi cunoscu/cunoscut greșit.

Transpunând acest principiu raportului juridic dedus judecății, se reține că, în mod corect, prima instanță a reținut că ambele părți litigante au săvârșit o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, ambele având o culpă proprie în producerea prejudiciului constând în contravaloarea lucrărilor care au fost executate în baza dispozițiilor de șantier.

Fapta ilicită decurge din executarea lucrărilor a căror contravaloare se solicită prin acțiunea introductivă de instanță, în afara cadrului legal. Ambele părți implicate în cadrul procedurii de achiziție publică aveau obligația de a cunoaște legislația aplicabilă în acest domeniu, legislație imperativă, de la care nu se poate deroga.

Astfel, prin decizia civilă nr. 1072/21.05.2018 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 839/119/2016, s-a stabilit cu autoritatea de lucru judecat, în sensul efectului său pozitiv, că „prin dispoziție de șantier se pot propune numai modificări locale ale soluțiilor tehnice din documentația tehnică”, iar (...) „În speță nu este îndeplinită situația premisă cerută de lege, privind existența circumstanțelor imprevizibile care fac necesară achiziționarea unor lucrări suplimentare.”

Totodată, curtea a reținut că toate aspectele invocate de apelantul pârât, care rezultă din memoriile justificative și avute în vedere de prima instanță „nu reprezintă circumstanțe imprevizibile în sensul legii, în sensul de evenimente ce nu puteau fi prevăzute, evitate, împiedicate, astfel încât necesitățile reale ale autorității contractante să nu poată fi stabilite obiectiv, cu certitudine, *fără vreo culpă din partea acesteia. Autoritatea contractantă nu a făcut dovada că, „în ciuda investigațiilor tehnice care au stat la baza proiectului sau a avizelor care au stat la baza aprobării proiectului tehnic”, nu a putut prevedea apariția lor.*”

Raportat la efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, reținut corect de prima instanță, în sensul puterii de lucru judecat a acestei hotărâri judecătorești, curtea reține că, în cadrul litigiului de față, nu poate forma obiect al analizei posibilitatea apelantului pârât de a achiziționa lucrări suplimentare, după cum nu poate fi reținută inexistența oricărei culpe a acestei părți litigante, instanța stabilind cu efect obligatoriu că autoritatea contractantă nu a făcut dovada imposibilității de prevedere a circumstanțelor apărute, invocate ca circumstanțe imprevizibile.

Așadar, se reține că apelantul pârât, în calitatea sa de autoritate contractantă, cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că lucrările pentru care au fost emise cele două dispoziții de șantier contraveneau prevederilor OG 34/2006 și HG 925/2006, nereprezentând numai modificări locale ale soluțiilor tehnice din documentația tehnică. Necesitatea lucrărilor a fost determinată de erorile de proiectare, respectiv de omisiunea de includere în partea economică a proiectului a anumitor detalii de execuție și, respectiv, de pregătirea necorespunzătoare a documentației de atribuire.

Prin urmare, se reține cum corect a apreciat prima instanță, că apelantul pârât a avut reprezentarea faptului că era necesară reproiectarea lucrării, astfel încât proiectul să corespundă realității din teren, că nu putea demara o procedură de achiziție publică a lucrărilor suplimentare față de contractul încheiat cu reclamanta deoarece nu era îndeplinită cerința impusă prin pct. 3 din cap II al Ordinului comun nr -543/2366/1446/1489/1441/87 din 4 iunie 2013, dar a ales să procedeze contrar prevederilor legale anterior menționate și să schimbe soluția tehnică prin două dispoziții de șantier.

În egală măsură, apelanta reclamantă, în calitatea sa de executant al lucrării, avea obligația de a respecta normele legale în vigoare, astfel încât, față de obligațiile care îi incumbău conform

615/17
art.25 din Legea 10/1995, corect reținut de instanța de fond, aceasta trebuia să refuze efectuarea lucrărilor dispuse prin cele două dispoziții de șantier, ridicând obiecțiuni în acest sens, lucrările nefiind contractate, conform legislației în materie, și contravenind prevederilor legale în vigoare. Or, apelanta reclamantă nu a înțeles să procedeze în acest sens, executând lucrările astfel dispuse prin cele două dispoziții de șantier.

Din acest punct de vedere, al încălcării de către fiecare parte a dispozițiilor legale care reglementează procedura achizițiilor publice, curtea apreciază că argumentul invocat de recurenta reclamantă sub aspectul acceptării de către apelantul pârât a lucrărilor a căror contravaloare se solicită, prin procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor din 30.05.2016, nu prezintă nicio relevanță juridică. Indiferent de recepționarea sau nu a lucrărilor de către partea pârâtă, în momentul finalizării lor, importanță prezintă în cauză exprimarea acordului acesteia ca lucrările să fie efectuate, în baza celor două dispoziții de șantier, care au fost însușite de ambele părți litigante.

Pe de altă parte, chiar dacă s-ar trece dincolo de acest considerent, se reține că, în mod judicios prima instanță a reținut că, prin procesul-verbal de recepție menționat, s-au acceptat numai lucrările contractate, conform contractului de achiziție publică nr. 5128/2014, iar nu și lucrările suplimentare, acest aspect rezultând în mod clar din analiza acestui înscris atașat la fila 61-62 dosar de fond. OK

În raport cu aceste considerente, curtea reține că nu este fondată critica apelantei reclamante prin care a susținut că fapta ilicită a fost săvârșită exclusiv de către apelantul pârât, în condițiile în care a înțeles să efectueze lucrările dispuse prin cele două dispoziții de șantier, fără respectarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, acceptând în acest fel producerea prejudiciului.

Același considerent este valabil și în ceea ce privește critica formulată în sens invers de către apelantul pârât orașul Covasna. Lucrarea nu a fost efectuată de către apelanta reclamantă în mod unilateral, fără cunoștința autorității contractante. Reprezentanții ambelor părți au achiesat la executarea lucrărilor suplimentare ce fac obiectul cauzei de față, prin semnarea celor două dispoziții de șantier.

Totodată, neîntemeiată este și critica apelantului pârât vizând faptul că nu se poate analiza legalitatea celor două dispoziții de șantier, prin prisma prevederilor OG 34/2006, dat fiind că, prin ele, beneficiarul nu ordonă efectuarea unor lucrări către o terță persoană.

Astfel, curtea reține, pe de o parte, efectul pozitiv al deciziei nr. 1072/2018 a Curții de Apel Brașov, la care s-a făcut referire anterior, din care rezultă faptul că lucrările suplimentare efectuate de către apelanta reclamantă nu se încadrează în normele legale imperative care reglementează achizițiile publice, neputându-se aprecia în mod judicios că autoritatea contractantă nu ar fi putut prevedea necesitatea apariției lor „fără vreo culpă din partea acesteia”, ideea de culpă a acestei părți fiind reținută astfel de către instanță în mod definitiv. 672/2

În al doilea rând, se reține că, prin cele două dispoziții de șantier, nu s-a „ordonat” efectuarea de lucrări de către niciuna dintre părți, ambele agreând această modalitate de efectuare a lucrărilor suplimentare, contrar, însă, dispozițiilor legale în vigoare. Acesta a fost, de altfel, considerentul principal pentru care Curtea de Apel Brașov a pronunțat decizia sus evocată, aceasta reținând că, în speța ce a făcut obiectul judecății, dreptul comun este reprezentat de OUG 34/2006, care impune formalitatea formei scrise pentru încheierea valabilă a contractului, iar principiul consensualismului reglementat de art. 1178 C.civ. nu este aplicabil în cauză.

Acest considerent nu înseamnă, însă, inexistența unui acord al părților pentru efectuarea lucrărilor suplimentare, ci semnifică faptul că acest acord de voință nu a putut conduce la încheierea valabilă a unui contract de achiziție, respectiv a unui act adițional la acesta, tocmai din cauza faptului că legislația specială, care reprezintă dreptul comun în această materie, nu permite încheierea valabilă a unui astfel de act juridic, prin simplul acord de voință al părților, conform principiului consensualismului reglementat de C. civil, ci numai cu respectarea unei proceduri expres reglementate de lege, cu formalitățile impuse de aceasta.

Or, tocmai nerespectarea acestei proceduri comune achizițiilor publice, respectiv a formalităților care le implică, a condus la constatarea inexistenței unui contract pentru lucrările

62517

suplimentare, iar pe cale de consecință, la imposibilitatea atragerii unei răspunderi civile contractuale.

Prin urmare, curtea reține, contrar criticii ambelor părți că instanța de fond nu a încălcat autoritatea de lucru judecat a deciziei sus menționate, ci, din contră, a valorificat efectul pozitiv al acestei hotărâri judecătorești, procedând la dezlegarea raportului juridic obligațional izvorât din cele două dispoziții de șantier în discuție.

În acest sens, se reține faptul că, în cauză, nu s-a reținut că obligațiile care le incumbă celor două părți litigante ar decurge dintr-o relație contractuală izvorâtă din cele două acte menționate. Ceea ce s-a reținut în mod just de către prima instanță este că, prin însușirea de către fiecare dintre cele două părți, a celor două dispoziții de șantier, urmată de executarea lucrărilor suplimentare tocmai în baza rezoluției ilicite concordante a amândurora, a luat naștere un raport juridic obligațional în care fiecare dintre ele are obligații specifice.

Cel mai important considerent în sprijinul celor reținute este însăși accepțiunea noțiunii juridice de faptă ilicită, care poate fi definită ca orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv al unei persoane.

Or, în situația în care critica apelantului pârât ar fi găsită întemeiată, s-ar ajunge la negarea rolului faptei ilicite ca izvor de obligații, ceea ce nu poate avea loc, potrivit legii civile în vigoare.

În ceea ce privește elementul subiectiv, respectiv latura subiectivă a faptei, aceasta făcând obiect al criticii în ambele cereri de apel, curtea reține că, în cauză, ambele părți au săvârșit fapta ilicită cu vinovăție, aceasta decurgând din însăși materialitatea faptei, respectiv din încălcarea obligațiilor legale care le incumba și pe care aveau obligația de a le cunoaște, forma vinovăției fiind intenția indirectă. Conform acestei forme de vinovăție, părțile nu au urmărit rezultatul faptei, însă l-au prevăzut, acceptând posibilitatea producerii lui.

Transpunând cauzei acest considerent de ordin teoretic, se reține că, în momentul în care părțile, de comun acord, au stabilit realizarea lucrărilor suplimentare prin cele două dispoziții de șantier, urmată de executarea acestei rezoluții comune de către apelanta reclamantă, au avut reprezentarea încălcării dispozițiilor legale imperative în materia achizițiilor publice, prezumându-se cunoașterea lor, conform principiului *nemo censetur legem ignorare* mai sus menționat, prevăzând, astfel, rezultatul faptei lor și acceptând producerea sa.

Cu privire la critica apelantei reclamante privind producerea prejudiciului numai în patrimoniul său, respectiv încălcarea dispoz. art. 1371 C.civ., precum și reținerea unui procent de 50% aferent culpei proprii, curtea reține că nu este fondată.

În ceea ce privește procentul de 50% la care a fost evaluat prejudiciul produs în patrimoniul apelantei reclamante, corespunzător gradului de vinovăție care îi aparține apelantului pârât, cu suportarea din patrimoniul propriu a prejudiciului constând în cealaltă cotă de 50%, curtea reține că sentința atacată este corectă. Culpă comună, egală a părților în producerea prejudiciului a fost apreciată corect de către prima instanță, în condițiile în care acestea au concurat în mod egal la producerea prejudiciului menționat, ambele încălcând aceleași dispoziții legale pe care aveau obligația de a le cunoaște și respecta. Astfel, nu există niciun criteriu, niciun element obiectiv de natură a conduce instanța la reținerea unei alte proporții privind gradul de vinovăție în producerea prejudiciului, prezumându-se așadar această contribuție egală, de vreme ce ambele au concurat la încălcarea aceluiași dispoziții legale incidente în materia menționată.

Pornind de la această culpă comună, egală, în mod evident, prejudiciul efectiv suferit de apelanta reclamantă, resimțit în patrimoniul propriu, este de o jumătate din suma stabilită de către expertul tehnic prin raportul de expertiză, la care a fost obligat apelantul pârât prin sentința atacată.

Această soluție nu înseamnă, însă, că suportarea prejudiciului se face numai din patrimoniul apelantei reclamante, de vreme ce soluția pronunțată de prima instanță nu a fost aceea de respingere a acțiunii, ci de admitere în parte. Astfel, fiecare parte suportă partea din prejudiciu corespunzătoare propriei vinovății, ceea ce înseamnă suportarea de către fiecare a unei cote de 1/2 din prejudiciu. Numai în situația în care soluția ar fi fost de respingere a acțiunii, prejudiciul s-ar fi imputat numai asupra patrimoniului apelantei reclamante, ceea ce nu e cazul. Câștigul la care face referire apelanta reclamantă ca aparținând apelantului pârât este tocmai

partea de prejudiciu pe care trebuie să o suporte ca urmare a producerii faptei ilicite conform vinovăției sale, în procent de 50%.

Totodată, curtea reține că nu există niciun motiv logico-juridic pentru care cota apelantei reclamante de contribuție la suportarea prejudiciului să fie de 5%, respectiv la nivelul profitului, astfel cum aceasta a susținut prin cererea de apel, dat fiind faptul că suma stabilită de către expert cu titlu de prejudiciu, s-a făcut cu luarea în considerare atât a muncii, cât și a materialelor utilizate de această parte litigantă, similar modului în care aceasta a solicitat să fie despăgubită, prin cererea de chemare în judecată.

Prin urmare, din moment ce cererea sa în pretenții a înglobat atât prețul materialelor, cât și al muncii, ca prejudiciu resimțit prin executarea lucrărilor reclamate, atunci reținerea culpei comune în procentul menționat, nu poate avea decât semnificația imputării unei cote de 50% asupra acestei sume.

În ceea ce privește celelalte critici formulate de apelanta reclamantă, curtea consideră că nu sunt fondate, pentru considerențele care succed.

Astfel, în ceea ce privește invocarea dispoz. art. 1638 C.civ. și a art. 1236 al. 2 C.civ., se reține că aceasta este nefondată. Dispoz. art. 1638 C.civ. are în vedere situația în care în cazul constatării nevalabilității unui act juridic civil, pentru cauza ilicită/imorală, prestația primită este supusă repetițiunii.

Însă, în cauză, curtea reține că izvorul obligațiilor părților nu îl reprezintă actul juridic, ci fapta ilicită cauzatoare de prejudicii, astfel încât. art. 1638 cu raportare la art. 1236 al. 2 C.civ. care vizează materia contractelor nu este aplicabil.

Mai mult, conform principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* - nimănui nu îi este îngăduit să se folosească de propria incorectitudine/imoralitate pentru a obține protecția juridică a unui drept sau interes legitim, apelanta reclamantă în calitate de persoană vinovată de producerea prejudiciului în proporție de 50% nu este îndrituită la restituirea prejudiciului în limita propriei culpe reținute în cauză.

Referitor la îmbogățirea fără justă cauză a apelantului pârât, curtea consideră că motivul de apel nu este fondat, având în vedere, în primul rând faptul că cele două instituții, respectiv răspunderea civilă delictuală și îmbogățirea fără justă cauză nu sunt complementare, fiecare având un regim juridic propriu, excluzându-se reciproc.

Acest regim juridic distinct pornește, în primul rând, de la izvorul obligațiilor în cadrul fiecărei instituții în parte. Astfel, în vreme ce în cazul răspunderii civile delictuale, izvorul îl reprezintă fapta ilicită, în cazul îmbogățirii fără justă cauză, izvorul obligației este reprezentat de un fapt juridic lícit, respectiv mărirea unui patrimoniu aparținând unei persoane în detrimentul micșorării patrimoniului unei alte persoane.

Așadar, de vreme ce în cauză, s-a reținut că izvorul obligației îl reprezintă fapta ilicită, aceasta exclude aplicarea îmbogățirii fără justă cauză, în orice caz, aceasta având un caracter subsidiar, neputând fi primită ori de câte ori există la îndemâna părții o altă acțiune în realizare.

În ceea ce privește critica apelantei reclamante care vizează dobânda legală penalizatoare la plata căreia a fost obligată, curtea reține că soluția pronunțată de prima instanță este legală și temeinică.

Se are în vedere în acest sens că, în cauză, este incident art. 3 al. 2 din OG 13/2011, iar nu art. 3 al. 2 ind 1, având în vedere faptul că nu este vorba despre raporturi dintre profesioniști și/sau între aceștia și autoritățile contractante. Astfel, apelantul pârât nu este nici profesionist și nici autoritate contractantă, având în vedere circumstanțele speței, conform celor analizate anterior.

—Relativ la critica privind cheltuielile de judecată, curtea reține că nu este fondată. În primul rând, față de soluția pronunțată, este corectă soluția primei instanțe de obligare a apelantului pârât la plata a jumătate din aceste cheltuieli, proporțional culpei sale procesuale, conform art. 453 al 2 C.p.civ.

Pe de altă parte, se reține că aspectul invocat de apelanta reclamantă privind greșita obligare a apelantului pârât la plata sumei de 1.156,2 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, care reprezintă circa 5% din cuantumul total, în loc de 11.562 lei care ar reprezenta 50%, este inadmisibil, față de dispoz. art. 445 C.p.civ.

În acest sens, curtea are în vedere că, după cum însăși apelanta reclamantă a susținut în declarația de apel, prima instanță a omis o zecimală la suma menționată cu acest titlu, deși în considerente a făcut referire la suma totală a cheltuielilor de judecată în valoare de 23.123 lei, 50% din această sumă corespunzătoare culpei proprii reținute în sarcina acestei părți, în raport cu care a fost admisă în parte cererea de chemare în judecată, fiind 11.561,5 lei, rotunjit la unități 11562 lei.

În aceste condiții în care, în mod evident, în conținutul dispozitivului, s-a strecurat o eroare materială sub aspectul analizat, se reține că aceasta nu poate fi îndreptată prin intermediul căii de atac de față, partea având la îndemână în acest sens dispoz. art. 442 c.p.civ, motiv pentru care este incident art. 445 C.p.civ., conform celor deja reținute.

În raport cu toate aceste considerente, ținând seama de dispoz. art. 480 al. 1 C.p.civ., curtea va respinge ca neîntemeiate cererile de apel formulată de către apelanții UAT orașul Covasna, prin Primar și SC Valdek Impex SRL, împotriva sentinței civile nr.291 pronunțate la data de 07.04.2020 de Tribunalul Covasna, pe care o va păstra.

Data fiind această soluție și având în vedere faptul că numai apelantul pârât a solicitat obligarea apelantei reclamante la plata cheltuielilor de judecată, ambele părți fiind în culpă procesuală față de soluția ce se va pronunța, conform art. 453 al. 1 și 2 C.p.civ., dată fiind imposibilitatea instanței de a proceda la compensarea acestor cheltuieli, pentru motivul menționat, curtea va obliga apelanta reclamantă SC Valdek Impex SRL la plata către apelantul pârât UAT orașul Covasna, prin Primar, a sumei de 2.500 lei reprezentând onorariu de avocat parțial, proporțional culpei proprii.

Totodată, va luat act că apelanta SC Valdek Impex SRL nu a solicitat cheltuieli de judecată în acest proces.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge ca neîntemeiate cererile de apel formulată de către apelanții UAT orașul Covasna, prin Primar și SC Valdek Impex SRL, împotriva sentinței civile nr.291 pronunțate la data de 07.04.2020 de Tribunalul Covasna, pe care o păstrează.

Conform art. 453 al. 1 și 2, obligă apelanta reclamantă SC Valdek Impex SRL la plata către apelantul pârât UAT orașul Covasna, prin Primar, a sumei de 2.500 lei reprezentând onorariu de avocat parțial.

Ia act că apelanta SC Valdek Impex SRL nu a solicitat cheltuieli de judecată în acest proces.

Cu drept de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare, care se depune la Curtea de Apel Brașov.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 396 al.2 C.p.civ., azi, 12.10.2020.

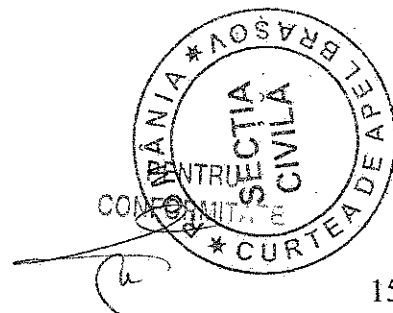
Președinte,
Clara Elena Ciapă

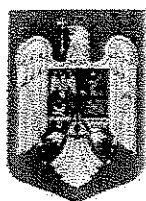
Judecător,
Monica-Garofița
Pandrea

Judecător,
Ionela Liță

Grefier,
Mihaela Cîrstoiu

Red. I.Liță / Tehnored. M.Cîrstoiu -19.11.2020- 4ex.
Jud. fond. Velican Maria Daniela

ROMÂNIA
JUDETUL COVASNA
CONSILIUL LOCAL AL ORASULUI COVASNA

HOTĂRÂREA NR. 48/2020

Cu privire la aprobarea achiziționării serviciilor de consultanță, asistență și reprezentare juridică în dosarul civil nr. 1042/119/2018 pentru exercitarea căii de atac a apelului sau recursului, după caz, în proces cu Valdek Impex SRL.

Consiliul local al orașului Covasna, întrunit în ședința ordinară din data de **30 APRILIE 2020** ședința legal constituită, fiind prezentă majoritatea consilierilor în funcție (16).

Analizând:

- referatul de aprobare al primarului, înregistrat sub nr. 1965/23.04.2020
- raportul d-nei inspector din compartimentul administrație publică
- avizul comisiilor de specialitate juridică și buget – finanțe
- avizul de legalitate dat de secretarul general al orașului.
- sentința civilă nr. 291/2020 pronunțată de către Tribunalul Covasna, în cauza 1042/119/2018

În conformitate cu prevederile:

- art. I alin. (2) lit. „b” din **OUG 26/2012** privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, republicată,
- art. 2009 din **Codul Civil**
- art. 84 din **Codul de Procedură Civilă**

În conformitate cu prevederile art. 129 alin. (2) lit. „b” și „d”, alin. (4) lit. „a”, alin. (7) lit. „m”, art. 139 alin. (3) lit. „a”, art. 154 alin. (6), art. 196 alin. (1) lit. „a” și art. 243 alin. (1) din **Ordonanța de Urgență nr. 57/2019** privind Codul Administrativ, modificată prin **OUG 44/2020**.

Cu votul „pentru” a 16 consilieri, „împotrivă” a - consilieri și „abțineri” a - consilieri, adoptă prezenta

HOTĂRÂRE:

Art. 1. Se aprobă achiziționarea serviciului de consultanță, asistență și reprezentare juridică în dosarul 1042/119/2018 aflat pe rolul Tribunalului Covasna pentru a formula apel/recurs, după caz, cu susținerea poziției procesuale a orașului Covasna, și anume, respingerea în totalitate a pretențiilor S.C. Valdek Impex SRL.

Art. 2. Se mandatează primarul orașului Covasna să negocieze cu cabinetul de avocatură selectat pentru judecarea fondului, valoarea serviciilor și să contracteze aceste servicii juridice pentru exercitarea apelului și recursului, după caz, cu respectarea prevederilor legale în materie.

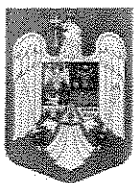
Art. 3. Cu aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri se vor ocupa Primarul orașului și Directorul Economic.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ
FÜLÖP CSABA

CONTRASEMNEAZĂ,
SECRETAR GENERAL
AL ORĂȘULUI COVASNA,
VASILICA ENEA

ROMÂNIA
JUDETUL COVASNA
CONSILIUL LOCAL AL ORAȘULUI COVASNA

Nr. înreg.: 5820/04-12.2020.

Ind. dos.: I/1

AVIZ FAVORABIL

**la proiectul de hotărâre cu privire la stabilirea poziției procesuale a
Consiliului local în cauza 1042/119/2018**

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. „a” din **OUG 57/2019 privind Codul administrativ**, se avizează favorabil *proiectul de hotărâre având în vedere că se respectă prevederile ce se constituie în*

Temei legal general:

- art. 129 alin. (2) lit. „b” și „d”, alin. (4) lit. „a”, alin. (7) lit. „m”, art. 139 alin. (3) lit. „a”, art. 154 alin. (6), art. 196 alin. (1) lit. „a” și art. 243 alin. (1) din **Ordonanța de Urgență nr. 57/2019- privind Codul Administrativ**, cu modificările și completările ulterioare

Temei legal special:

- art. I alin. (2) lit. „b” din **OUG 26/2012** privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, republicată,

- art. 2009 din **Codul Civil**

- art. 84 din **Codul de Procedură Civilă**

SECRETAR GENERAL,
Vasilica Enea

E.V./R.Zs.